

Zlato je našel ...

(Iz zapiskov kalifornijskega naseljenca.)

Bilo je — dobro še pomnim — meseca januarja leta 1848. Nekega dne po opoldanskem počitku sem hotel napisati pismo svojim sorodnikom v Evropo, ko nenadoma zaslišim korake v predsobi. »Kdo bi to neki bil?« sem se vprašal. Pa je že stal pred mano moj sluga Maršal, ki je nadziral delavce pri gradnji žage. Šele pred dvema dnevnoma me je zapustil, zato nisem mislil, da ga bom pred pretekom par tednov spet videl. Lahko si mislite, da je bilo precejšnje moje presenečenje, ko sem ga ugledal pred sabo, še bolj pa sem se čudil njegovemu vedenju. Stal je pred menoj nepremično, s topim, brezizraznim pogledom in brez besed.

Kaj se mu je neki pripetilo? Ker ni mogel izpregovoriti besede, sem mu nejevoljen zaklical: »Ali si ob pamet, ali kaj?« — »Ob pamet sem; ob pamet, gospod!« je venomer ponavljal. Nato se je ozrl po sobi, kakor da se hoče prepričati, ali ni v sobi nikogar, ki bi prisluškoval, in mi zašepetal na uho: »Velikanske zaklade, obilico čistega zlata sem našel! Ali hočete, da vam napolnim sobo z milijoni dolarjev?«

Mislil sem, da se je revežu zmešalo in sem mu to tudi brez ovinov povedal. Toda v odgovor mi je pomolil svojo dlan, na kateri je blestel zvrhan kupček zlatih zrn. — »Kje si pa to našel?« — Kakor da bi si si po težkem grehu hotel olajšati svoje srce, je sedel Maršal poleg mene in mi pričel pripovedovati, kako je prišel do dragocenih kamenčkov...

Korakal je ob reki, kjer so gradili žago, in nadziral delavce, ko je nenadoma na močvirnati zemlji zapazil nekaj bleščečega. Mislil je, da je drobček navadnega opala, rudnine, ki je v deželi kaj pogosta. Zato je brez brižno nadaljeval svojo pot.

Dvajsetkrat in še večkrat se je na svoji poti ozrl na svetle kamenčke, ki so ležali na tleh, ne da bi jim posvetil malo pozornosti. Kamenčkov je bilo vedno več in več — pripravljen je že bil, da bi iz gole radovednosti enega pobral in si ga ogledal, pa si je očital otroško zvedavost in je korakal dalje. Glej, zdajci se mu je zasvetlikalo prav pred nogami. Pripognil se je in pobral drobno svetlo zrno. V svoje veliko

začudenje je držal v roki drobec čistega zlata. Takoj se je obrnil in pobral skrbno vse kamenčke, ki jih je prej gledal tako zaničljivo. Najprej je mislil, da je njegova najdba le slučaj, da so mogoče Indijanci pred stoletji zakopali na tistem mestu svoje zlate zaklade. Napolnil si je dovrha z njim žepe, sedel na konja in odjezdil proti njegovemu domovanju, da bi mi povedal presenetljivo novico...

Ko mi je vse tako razložil, sem ga ves v strahu vprašal, ali ga je morda kdo videl. Ker je to zanikal, sem sam zajahal konja in oddirjal z Maršalom proti žagi. Nočilo se je že, ko sva prispela na določeno mesto. Ob svitu leščerbe sva si z žepnimi noži izkopala iz zemlje toliko zlatih zrn, da sva bila kar trda od razburjenosti in presenečenja. Končno sva brez besed, zatopljena vsak vase, odjezdila proti žagi. — Spotoma nama je nepričakovano pritekla nasproti gruča zasoplih delavcev, ki so mahali z rokami in na ves glas vpili: »Zlato, zlato!« Skrivnost je bila izdana. Kakor sva izvedela pozneje, naju je pri nočnem delu opazoval nekdo, ki ni mogel obdržati skrivnosti zase. Delavci so mi sicer vsi obljubili popolno molčečnost, toda drugi dan je vedelo za zlato že sto in sto drugih. Po preteku štirih tednov je kopalo zlato ob reki že 4000 iskalcev in leta 1850. je imela dolina že 50.000 naseljencev, ki je bil njih edini cilj obogateti na kolikor mogoče lahek način. Mnogim se je to seveda popolnoma posrečilo. Postali so bajno bogati, toda ne vselej srečni...

Povodni mož.

(Uspavanka.)

Čof, čof, čof, že iz Krke leze,
cap, cap, cap, skriva se med breze,
ves zelen je, ves kosmat,
hitro lezi, deček, spat!
Veš, to je povodni mož,
s sabo nosi prazen koš,
koš iz samih kač spleten,
prav umetno narejen!
V koš poredne naloži,
da mu v vodi dolgčas ni.

Kaj bi neki s tabo?
Nisi mu za rabo:
pridnih dečkov se boji,
tistega pa, ki ne spi,
kar za nogo vjame,
s sabo v vodo vzame...
V vodi je steklen mu grad,
nima oken, nima vrat.
Uiti iz njega bo težko,
spavaj, deček moj, sladkó!

Vera Albrechtova.

